Slotconcert donderdag 5 oktober

Ilse Eerens, Gabrielle Després, Tuulia Hero, Sedna Heitzman, Hugh Mackay, Will McClain Cravy & David Selig

Schiermonnikoog Festival

LA BONNE CHANSON

GABRIEL FAURÉ (1845 – 1924)

1. *Une Sainte en son auréole*

Une Sainte en son auréole,

Une Châtelaine en sa tour,

Tout ce que contient la parole

Humaine de grâce et d'amour.

La note d'or que fait entendre

Le cor dans le lointains des bois,

Mariée à la fierté tendre

Des nobles Dames d'autrefois;

Avec cela le charme insigne

D'un frais sourire triomphant

Éclos dans les candeurs de cygne

Et des rougeurs de femme-enfant;

Des aspects nacrés, blancs et roses,

Un doux accord patricien:

Je vois, j'entends toutes ces choses

Dans son nom Carlovingien.

1. *Een heilige in haar aureool*

Een heilige in haar aureool,

een kasteelvrouwe in haar toren,

al wat de menselijke spraak kan uitdrukken

omtrent gratie en liefde.

De gouden toon die wordt gehoord

van de hoorn in de verten van het bos,

vermengd met de tedere fierheid

van de edele dames uit het verleden;

Daarbij de zinnebeeldige charme

van een frisse, triomfantelijke glimlach,

geboren uit de witheid van een zwaan

en de blos van een kindvrouwtje,

van parelachtig uiterlijk, wit en roze;

een zachte aristocratische conformiteit.

Ik zie, ik hoor al deze dingen

in jouw Karolingische naam.

2 *Puisque l'aube grandit*

Puisque l'aube grandit, puisque voici l'aurore,

Puisque, après m'avoir fui longtemps, l'espoir veut bien

Revoler devers moi qui l'appelle et l'implore,

Puisque tout ce bonheur veut bien être le mien,

Je veux, guidé par vous, beaux yeux aux flammes douces,

Par toi conduit, ô main où tremblera ma main,

Marcher droit, que ce soit par des sentiers de mousses

Ou que rocs et cailloux encombrent le chemin ;

Et comme, pour bercer les lenteurs de la route,

Je chanterai des airs ingénus, je me dis

Qu'elle m'écoutera sans déplaisir sans doute ;

Et vraiment je ne veux pas d'autre Paradis.

2. *Omdat de dag aanbreekt*

Omdat de dag aanbreekt, omdat hier de dageraad is,

omdat hoop, na lang bij mij te zijn weggevlucht, wellicht

terugkeert naar mij, die hem roept en smeekt,

omdat al dit geluk het mijne zal zijn,

wil ik, geleid door jullie, mooie ogen met zachte vlammen,

geleid door jou, o hand waarin de mijne bevend zal rusten,

voorwaarts gaan, over door mos bedekte paden

of over paden met keien en kiezels bestrooid;

En terwijl ik de monotonie van de tocht zal doorbreken

met het zingen van onschuldige deuntjes, zeg ik tegen mezelf

dat ze naar mij luistert zonder ongenoegen of twijfel;

en me waarlijk geen ander paradijs wensen.

3. *La lune blanche*
La lune blanche

Luit dans les bois ;

De chaque branche

Part une voix

Sous la ramée...

Ô bien aimée.

L'étang reflète,

Profond miroir,

La silhouette

Du saule noir

Où le vent pleure...

Rêvons, c'est l'heure.

Un vaste et tendre

Apaisement

Semble descendre

Du firmament

Que l'astre irise...

C'est l'heure exquise.

3. *De witte maan*
De witte maan

schijnt in het bos;

van elke tak

klinkt een stem

uit het lover.

Oh mijn geliefde ...

Als een diepe spiegel

reflecteert de vijver

het silhouet

van de zwarte wilg

waarin de wind weent…

Laat ons dromen! Dit is het uur ...

Een al-omvattende en milde

vrede

lijkt af te dalen

uit een door de maan

iriserend firmament.

Dit is het uitgelezen uur!

4. *J'allais par les chemins perfides*
J'allais par les chemins perfides,

Douloureusement incertain.

Vos chères mains furent mes guides.

Si pâle à l'horizon lointain

Luisait un faible espoir d'aurore ;

Votre regard fut le matin.

Nul bruit, sinon son pas sonore,

N'encourageait le voyageur.

Votre voix me dit: "Marche encore!"

Mon coeur craintif, mon sombre coeur

Pleurait, seul, sur la triste voie ;

L'amour, délicieux vainqueur,

Nous a réunis dans la joie.

4. *Ik ging verraderlijke paden*
Ik ging verraderlijke paden,

pijnlijk onzeker.

Je lieve handen waren mijn gids.

Bleek op de verre horizon

scheen een vage hoop van de dageraad;

Jouw ogen waren de ochtend.

Geen ander geluid dan zijn krakende voetstap

moedigde de reiziger aan.

Je stem zei tegen me: "Loop door!"

Mijn timide hart, mijn sombere hart,

huilend, alleen, op het droeve pad;

de liefde, die heerlijke veroveraar,

verenigde ons in vreugde.

5. *J'ai presque peur, en vérité*

J'ai presque peur, en vérité
Tant je sens ma vie enlacée
A la radieuse pensée
Qui m'a pris l'âme l'autre été,

Tant votre image, à jamais chère,
Habite en ce coeur tout à vous,
Ce coeur uniquement jaloux
De vous aimer et de vous plaire ;

Et je tremble, pardonnez-moi
D'aussi franchement vous le dire,
À penser qu'un mot, qu'un sourire
De vous est désormais ma loi,

Et qu'il vous suffirait d'un geste,
D'une parole ou d'un clin d'oeil,
Pour mettre tout mon être en deuil
De son illusion céleste.

Mais plutôt je ne veux vous voir,
L'avenir dût-il m'être sombre
Et fécond en peines sans nombre,
Qu'à travers un immense espoir,

Plongé dans ce bonheur suprême
De me dire encore et toujours,
En dépit des mornes retours,
Que je vous aime, que je t'aime !

5 *Ik ben haast bang, echt waar*

Ik ben haast bang, echt waar,
zozeer is mijn leven verstrengeld
Met de stralende gedachte
die mijn ziel afgelopen zomer in beslag nam;

Zozeer leeft je altijd dierbare beeld
in het hart dat helemaal van jou is,
mijn hart dat alleen maar
van je wil houden en je behagen;

En ik beef - vergeef me
dat ik zo vrijuit spreek -
bij de gedachte dat een woord of een glimlach
van jou mij zo beheerst

En dat een gebaar,
een gezegde of een knipoog
van jou volstaat om mijn wezen in rouw
te dompelen door een hemelse illusie.

Ik wil je echt niet anders ervaren,
hoe donker en vol pijn
mijn toekomst ook is,
dan met immense hoop,

Om, ondergedompeld in dit grote geluk,
mezelf keer op keer te zeggen
en hoe weinig ik ook terugkrijg,
dat ik van je hou, dat ik van je hou!

6. *Avant que tu ne t'en ailles*

Avant que tu ne t'en ailles,

Pâle étoile du matin

(Mille cailles

Chantent, chantent dans le thym.)

Tourne devers le poète

Dont les yeux sont pleins d'amour ;

(L'alouette

Monte au ciel avec le jour.)

Tourne ton regard que noie

L'aurore dans son azur ;

(Quelle joie

Parmi les champs de blé mûr!)

Et fais luire ma pensée

Là-bas -- bien loin, oh, bien loin !

(La rosée

Gaîment brille sur le foin.)

Dans le doux rêve où s'agite

Ma mie endormie encor...

(Vite, vite,

Car voici le soleil d'or.)

6. *Voordat je verdwijnt*

Voordat je verdwijnt,

bleke ochtendster ...

(Duizend kwartels

zingen tussen het tijm!)

Keer je naar de dichter,

wiens ogen vol liefde zijn ...

(De leeuwerik

stijgt naar de hemel in de dageraad!)

Cerander uw blik die de dageraad

verdrinkt in zijn blauwheid ...

(Wat een vreugde

tussen de velden van rijp graan!)

En laat mijn gedachten schijnen

daar, ver weg, ver weg ...

(De dauw

glanst helder op het hooi!)

In de zoete droom waarin mijn liefste

zich nog steeds slapend bevindt ...

(Snel snel,

want hier is de gouden zon!)

7. *Donc, ce sera par un clair jour d'été*
Donc, ce sera par un clair jour d'été

Le grand soleil, complice de ma joie,

Fera, parmi le satin et la soie,

Plus belle encor votre chère beauté ;

Le ciel tout bleu, comme une haute tente,

Frissonnera somptueux à longs plis

Sur nos deux fronts [heureux]1 qu'auront pâlis

L'émotion du bonheur et l'attente;

Et quand le soir viendra, l'air sera doux

Qui se jouera, caressant, dans vos voiles,

Et les regards paisibles des étoiles

Bienveillamment souriront aux époux.

7 *Zo zal het op een mooie zomerdag zijn*
Zo zal het op een heldere zomerdag zijn:

de grote zon, bondgenoot van mijn vreugde,

zal, te midden van satijn en zijde,

je lieflijke schoonheid nog mooier maken;

De strakblauwe lucht zal, als een grote tent,

rimpelen in lange plooien

over ons beider gelaat, wit weggetrokken

door gevoelens van geluk en verwachting;

En als de avond valt, zal een briesje

zoet strelend door je sluiers spelen,

en de vredige blikken van de sterren

zullen minzaam glimlachen naar het paar.

8. *N'est-ce pas?...*

N'est-ce pas? nous irons gais et lents, dans la voie

Modeste que nous montre en souriant l'Espoir,

Peu soucieux qu'on nous ignore ou qu'on nous voie.

Isolés dans l'amour ainsi qu'en un bois noir,

Nos deux coeurs, exhalant leur tendresse paisible,

Seront deux rossignols qui chantent dans le soir.

Sans nous préoccuper de ce que nous destine

Le Sort, nous marcherons pourtant du même pas,

Et la main dans la main, avec l'âme enfantine.

De ceux qui s'aiment sans mélange, n'est-ce pas?

8. *Nietwaar? ...*

Nietwaar? We zullen, opgewekt en kalm, het nederige

pad gaan dat de Hoop ons met een glimlach toont,

het maakt ons niet uit of anderen ons al dan niet negeren.

Geïsoleerd in liefde als in een donker bos,

zullen onze twee harten, vredig hun tederheid uitademend,

twee nachtegalen zijn die zingen in de avond.

Zonder ons druk te maken met wat het lot voor ons

in petto heeft, zullen we in gelijke tred lopen,

hand in hand, met kinderlijke ziel.

Van hen die ongecompliceerd liefhebben, nietwaar?

9. L'hiver a cessé : la lumière est tiède

L'hiver a cessé : la lumière est tiède

Et danse, du sol au firmament clair.

Il faut que le coeur le plus triste cède

À l'immense joie éparse dans l'air.

J'ai depuis un an le printemps dans l'âme

Et le vert retour du doux floréal,

Ainsi qu'une flamme entoure une flamme,

Met de l'idéal sur mon idéal.

Le ciel bleu prolonge, exhausse et couronne

L'immuable azur où rit mon amour

La saison est belle et ma part est bonne

Et tous mes espoirs ont enfin leur tour.

Que vienne l'été ! que viennent encore

L'automne et l'hiver ! Et chaque saison

Me sera charmante, ô Toi que décore

Cette fantaisie et cette raison !

9. *De winter is voorbij*

De winter is voorbij: het licht is zacht

en danst van het aardoppervlak naar de heldere hemel.

Het droevigste hart moet toegeven

aan de grote vreugde, verspreid in de lucht.

Ik draag al een jaar de lente in mijn ziel

en de groene terugkeer van de zoete bloei

legt rond mijn ideaal iets ideaals,

zoals een vlam een vlam omringt.

De blauwe hemel strekt en verheft zich, en kroont

het onveranderlijke azuur waar mijn liefde lacht.

Het seizoen is mooi en mijn deel is zoet

en al mijn hoop is eindelijk ten goede gekeerd.

Laat de zomer maar komen! en daarna

de herfst en de winter! En elk seizoen

zal mij dierbaar zijn, o Jij die

dit verbeelden en dit denken siert!